

Nicaragua Komitee Nederland
Echte Nederlandse Fietsersbond

giro
3580163

t.n.v. St. Nicaragua Komitee Nederland
o.v.v. FIETSEN

fietsen voor
Nicaragua

Nicaragua

Ligging

Nicaragua ligt in Midden-Amerika en is bijna viermaal zo groot als Nederland. In het noorden ligt Honduras, in het zuiden Costa Rica. De andere grenzen zijn de Stille Oceaan en de Atlantische Oceaan.

Bodem en klimaat

Het land is heuvelachtig en heeft een tropisch klimaat. Aan de westkust is de bodem heel vruchtbaar. Er wordt koffie, katoen, suiker en bananen geproduceerd. Verder heeft Nicaragua erts.

Bevolking

De bevolking (+3 miljoen) leeft vooral aan de westkust. Een kwart woont in de steden. Bijna de helft is jonger dan 15 jaar. De bevolking bestaat uit halfbloeden (71%), blanken (15%), negers (9%) en indianen (5%).

Transport

Het wegennet is ruim 7000 kilometer lang, maar veel wegen zijn slechts in de droge tijd begaanbaar. Er is een spoorweg, maar die is nooit goed tot ontwikkeling gekomen. De bussen in de steden zijn meestal overvol.

Overwinning en wederopbouw

Je blijft knokken

Toen op 19 juli 1979 de bevolking van de Midden-Amerikaanse republiek Nicaragua de bloedige diktatuur van Somoza omverwierp, was de eerste stap naar een menswaardige samenleving gezet. De eigenlijke revolutie kon beginnen.

De problemen waren talrijk en er zijn in de loop der tijden nog vele bij gekomen. Somoza liet een in puin liggend en onderontwikkeld land na met een buitenlandse schuld. De fabrieken waren op de valreep nog even gebombardeerd, er was nauwelijks onderwijs

en gezondheidszorg. Er bestond veel ondervoeding, een hoge werkloosheid en het transportsysteem was abominabel.

Met grote inzet begonnen de Nicaraguanen aan de taak om de ekonomie weer op poten te zetten. Het voorzien in de eerste levensbehoeften van de bevolking - voedsel, gezondheid en onderwijs- werd prioriteit nummer één. Daarnaast was het een belangrijk streven om door spreiding van buitenlandse handelsrelaties het land onafhankelijker te maken. Het bankwezen werd genationaliseerd en er werden regelingen getroffen voor de buitenlandse schuldenlast.

Nicaragua kent een zogenaamde gemengde ekonomie: naast de staatsbedrijven leveren ook de partikuliere ondernemingen en de door arbeiders opgerichte koöperaties hun bijdrage aan de opbouw van het land. De verhouding is momenteel 30% staatsbedrijf, 60% partikuliere bedrijven en 10% koöperaties.

Industrie en landbouw

Van oudsher is Nicaragua een agrarisch land met weinig industrie. Er is een enorm gebrek aan materiaal, kennis en kapitaal. Een groot deel van de weinige industrie is gericht op de landbouw: sigaren- en suikerfabrieken en bedrijven voor de verwerking van koffie en katoen.

Vóór de overwinning was het met de verdeling van de grond en het loon slecht gesteld. Een paar rijke families bezat het vruchtbare deel van het land, terwijl tienduizenden boeren weinig of geen land bezaten.

Na 19 juli 1979 werden de bedrijven van Somoza onteigend en de landhervorming in gang gezet. Om de ondervoeding tegen te gaan moest de produktie van voedsel voor binnenlandse konsumptie worden verhoogd. Momenteel is het mogelijk om tegen relatief lage prij-

zen in de volkswinkels het belangrijkste voedsel te verkrijgen: maïs, bonen, rijst, bananen en vlees.

Tegelijkertijd was er de noodzaak om de exportproduktie op peil te brengen vanwege de buitenlandse deviezen. Alle brandstoffen, machines en onderdelen en luxe-artikelen moeten in het buitenland met harde dollars worden aangekocht. Alleen al aan brandstof gaat 35% van de deviezen op.

Naast de export van katoen, koffie en bananen wordt de export van suiker en rundvlees gestimuleerd. De prijzen van deze produkten op de wereldmarkt dalen echter van tijd tot tijd. Zoiets als een verlaging van de koffieprijs met drie cent per half pond betekent in het westen een aangename verrassing, maar voor landen als Nicaragua een geweldige tegenslag. Bovendien kampt het land met een economische boycot door de regering van de Verenigde Staten: toegezegde hulp wordt afgebroken en de afzet bemoeilijkt.

De vorming van landbouw-koöperaties betekende een verbetering van de levensomstandigheden van de kleine boeren, boeren die gezamenlijk een bedrijf opzetten. Onder het motto

'Samen is men sterker' wordt de vorming van deze koöperaties vanuit de boerenbonden ATC en UNAG sterk gestimuleerd. Op de staatsbedrijven krijgen de boeren naast hun loon inmiddels gratis voedsel, medische zorg en onderwijs.

Medische zorg

Ondervoeding en slechte hygiëne waren de belangrijkste oorzaken van vroegtijdige sterfte. Deze werden bestreden door actieve deelname van de bevolking aan de gezondheidscampagnes. Zo werden de straten grondig schoongemaakt en rioleringen aangelegd. De lande-

lijke campagnes richtten zich op de bestrijding van malaria, dengue, polio, tetanus en difterie. Het resultaat is dat de kindsterfte spectaculair is afgenomen. Naast deze preventieve acties werden in het hele land ziekenhuizen en gezondheidscentra gebouwd om de medische zorg dichterbij de mensen te brengen.

Tijdens Somoza konden alleen de rijken medische zorg betalen. Door beter voedsel en gratis medische zorg en voorlichting is de bevolking nu gezonder. Wel is er nog gebrek aan artsen, verpleegkundigen en technische middelen zoals röntgenapparatuur, rolstoelen en antibiotica.

Onderwijs aan volwassenen

Op bezoek bij Manuel

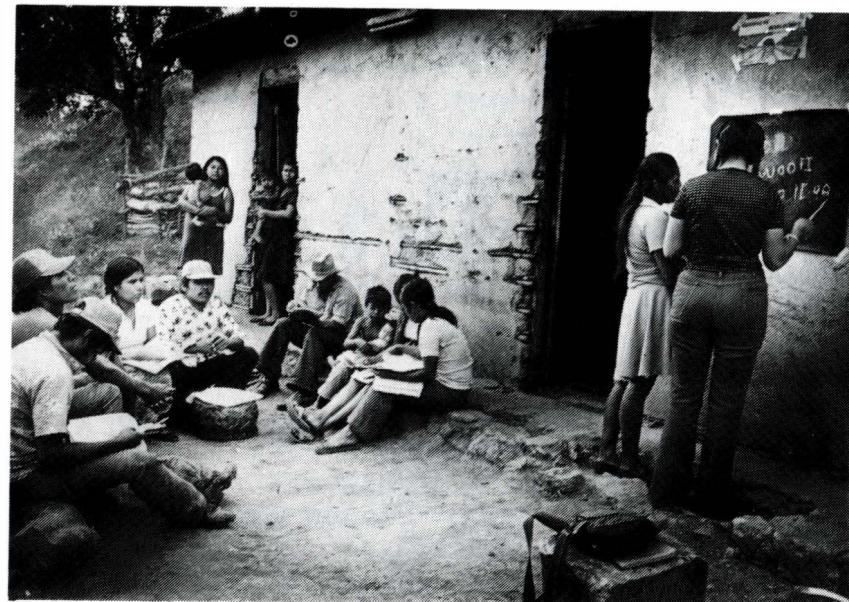
Het is zeven uur 's ochtends. Op de markt van het provinciestedje Matagalpa staan we te wachten op het vrachtwagentje dat ons naar Samulali zal brengen. Het maakt de rit twee keer per dag, om zeven uur 's morgens en om vijf uur 's middags. Hemelsbreed ligt het dorp nog geen vijfendertig kilometer van Matagalpa, maar we zullen bijna drie uur onderweg zijn, over bochtige wegen vol kuilen en gaten waarop ons 'busje' nauwelijks twintig kilometer per uur haalt. Het doel van onze reis is te kijken hoe het programma van het volwassenen- onderwijs op het platteland draait.

Samulali is zo te zien een goed georganiseerd dorp. Na de overwinning is er heel wat veranderd en verbeterd. Het volwassenen- onderwijs is er goed van de grond gekomen, de gezondheidszorg is aangepakt en dat alles dankzij de inspanning van een groot deel van de bevolking. Sinds twee maanden is er elektriciteit, zodat ook de 'promotor', een soort begeleider van de onderwijzers, nu licht in zijn huisje heeft. Drinkwater is nog een groot probleem. Vlakbij het dorp ligt wel een landgoed met natuurlijke waterbronnen, maar de eigenaar wil het water niet beschikbaar stellen aan de bevolking. De strijd gaat nog steeds door in Nicaragua. Het onrecht van vroeger is nog niet volledig verdwenen.

Werken en leren

De promotor die we bezoeken heet Manuel. Hij drijft een kruidenierswinkeltje en is tevens één van de drie begeleiders die de zevenentwintig onderwijzers met raad en daad bijstaan. De onderwijzers, ook wel 'koördinatoren' genoemd, geven ieder in hun klasje taal- en rekenles aan de bevolking. De lessen vinden elke avond plaats en wel twee uur lang. Manuel heeft twaalf van deze klassen (in Nicaragua spreekt men van 'kollektieven voor volwassenen- onderwijs) onder zijn hoede. Dagelijks bezoekt hij er één of twee om de lessen te observeren en een handje te helpen waar dat nodig is.

"We kampen met allerlei problemen", vertelt hij ons. "De soms grote afstanden tussen de kollektieven maken het onmogelijk ze regelmatig te bezoeken. Op het platteland moeten de kursussen buiten de oogsten plaatsvinden. Oogsttijden liggen niet vast maar wisselen

steeds. Plannen en organiseren wordt dan moeilijk. Een derde probleem vormt het lage opleidingsnivo van de onderwijzers". De onderwijzers in het onderwijs aan volwassenen hebben vaak niet meer dan enkele jaren les gehad of zijn zelfs pas gealfabetiseerd. Manuel's zoontje van veertien is ook koördinator van een kollektief en met zijn vier jaar lagere school de 'best opgeleide'.

Leren en doorgeven

Om het gebrek aan kennis te ondervangen komen de koördinatoren wekelijks onder leiding van Manuel bijeen. Dan worden gezamenlijk de lessen van de komende week voorbereid en dringende problemen besproken. Elke zaterdag hebben zij zo'n bijeenkomst, die vaak wel vier uur duurt. Apart hiervan komt de groep eens in de maand bij elkaar om de puur pedagogische kant van de zaak te bespreken. Manuel weet daar zelf ook niet zoveel van.

1. We bekijken de situatie.

2. We bestuderen en analyseren hem... en beetje voor beetje wordt hij ons duidelijk.

3. Slechts na deze zaken zijn we in staat het geleerde over te brengen.

Hij wordt daarom geschoold op bijeenkomsten met een pedagogisch team in dienst van het ministerie. Elke gemeente beschikt over een dergelijk team. Dit unieke doorgeef-systeem van kennis en scholing is de enige manier om de 25.000 onderwijzers, allemaal vrijwilligers, maandelijks bij te spijkeren zonder hoge kosten. Niet het geld, maar motivatie en vertrouwen houden dit grote netwerk overeind.

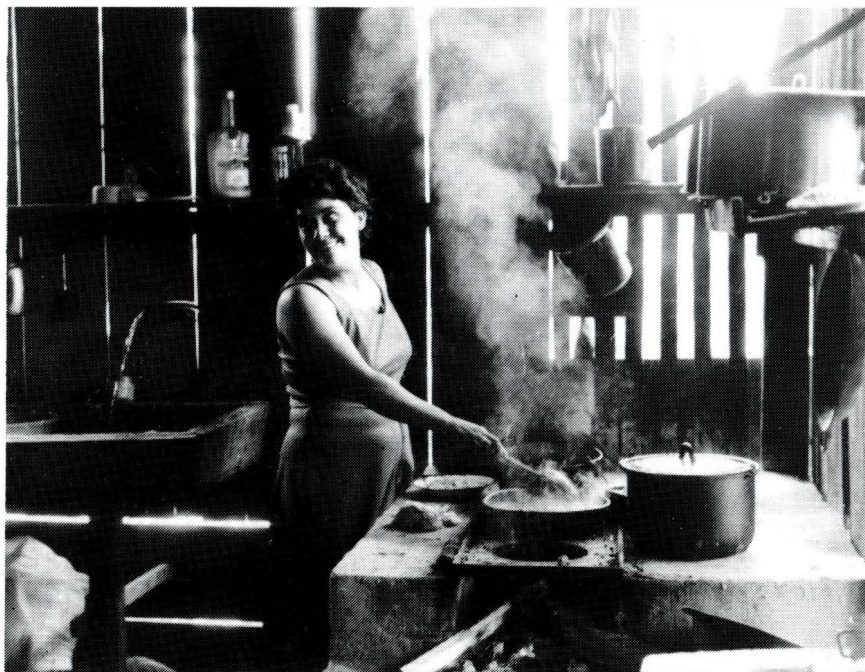
Desondanks blijven er problemen onopgelost, zoals het overbruggen van de afstanden tussen de kollektieven. Het is geen uitzondering als een promotor zes uur moet lopen, drie uur heen en evenzovele uren terug. Voor het gemeentelijke team geldt hetzelfde. Een handig en goedkoop vervoermiddel als een fiets zou uitstekende diensten bewijzen.

De schouders eronder

Manuel is ook betrokken bij vele andere activiteiten in zijn dorp. Hij werkt mee aan de inentingskampagne tegen polio die in het hele land gevoerd wordt. Ook is hij lid van de boerenbond. Veel boeren hebben weliswaar eigen lapjes grond, maar langzamerhand beginnen zij het nut in te zien van een bundeling in landbouwkoöperaties. De voordelen van nieuwe samenwerkingsvormen komen in het volwassenen-onderwijs aan bod. Niet alleen lezen en schrijven is het doel, maar ook de bewustwording van de noodzaak om zich aaneen te sluiten.

De onderwijzers in Samulali zijn allemaal uit hetzelfde dorp afkomstig. Van hen heeft Manuel het meeste onderwijs genoten. In ons land zou men zeggen dat hij ongeveer twee jaar MAVO en een lagere landbouwschool heeft doorlopen. Die mensen tref je niet vaak op het platteland, niet vreemd als je bedenkt dat er in een dorp als Samulali nooit een

school is geweest. In 1972 werd er wel een schoolgebouwtje neergezet, maar de leerkrachten kwamen slechts hun geld innen. Drie á vier dagen in de week lieten zij het gewoon afweten. Geen wonder dat het analfabetisme in deze streek zeer groot was en dat de mensen niet gewend waren om naar school te gaan. Nu nog kost het voor velen moeite om lang stil te zitten in een afgesloten ruimte. De lessen worden bij de koördinator of een leerling thuis gegeven. Een grote tafel, een houten bank. Een vrouw zet onwennig haar brilletje op als ze de oefeningen gaat maken en een gehurkte man gebruikt zijn vingers als hulpmiddel bij het optellen. Het huisje waarin we beland zijn is klein, schoon en op orde. Het lijkt op een kampkeuken: houtvuur in de hoek, houten planken als afscheiding en een kale peer boven de tafel. Buiten spelen de zes kinderen die de familie rijk is. Aan de muur hangt een kartonnen schoolbord...

De onderwijzer van het kollektief is zestien jaar, jonger dan zijn leerlingen. Leeftijden spelen geen rol en ook al wéét je meer dan een ander, daarom bèn je nog niet meer. Een leraar onderwijst taal en rekenen, maar steekt tegelijkertijd veel op van hun ervaringen en hun visie op het dagelijkse leven. De een leert de ander in een wisselwerking met wederzijds respect.

Met duizenden op pad

Het netwerk en de organisatie van de duizenden kollektieven is niet van de ene op de andere dag ontstaan. Zij vinden hun oorsprong in de grote alfabetiserings- campagne die vlak na de machtsovername werd voorbereid en een half jaar later plaatsvond. Meer dan honderdduizend alfabetiseerders, meest jongeren, trokken als vrijwilligers tot in de kleinste uithoeken van het land om in deze 'tweede bevrijdingsoorlog' het percentage analfabetisme terug te brengen van 52 tot 12%. Zeshonderdduizend Nicaraguanen leerden lezen en schrijven en waren klaar om aan voortgezette onderwijsprogramma's deel te gaan nemen. De campagne omvatte meer dan alleen lezen en schrijven. Er was ook aandacht voor de eigen geschiedenis, de taal, cultuur en hygiëne. De teksten waren zo gekozen dat ze aansloten bij de werkelijkheid van alledag.

De alfabetiseerders hadden tevens tot taak om in elke streek kollektieven voor volwassenen- onderwijs op te richten. Wie het leerboekje 'Het volk wordt wakker' met goed succes had doorgewerkt, kon zich aansluiten bij een kollektief. Voor elk kollektief werden een koördinator en een promotor gezocht. De koördinator kreeg tot taak om de leden van het kollektief op tijd van lesmateriaal te voorzien, de thema's van de lessen voor te bereiden en de groep te stimuleren tot

samenwerking. De promotor moest de diverse kollektieven begeleiden en koördineren.

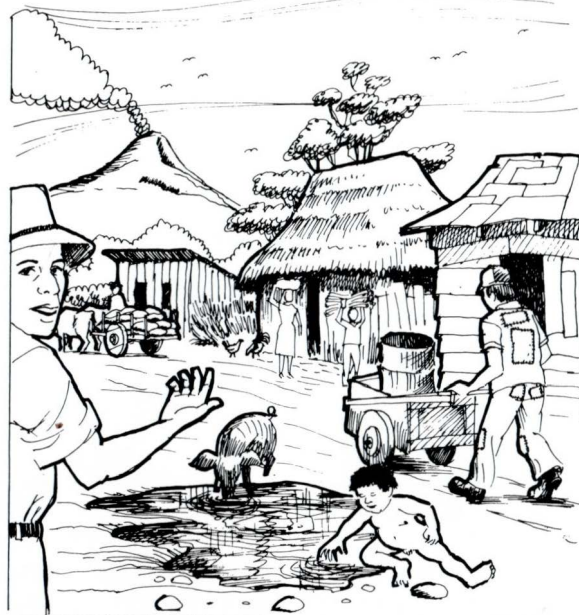
Het vervolg

Snel moest er op de alfabetisering een vervolg komen om terugval in de kennis tegen te gaan. De eerstvolgende maanden werden besteed aan herhaling en lees oefeningen. Na deze 'onderhoudsperiode' volgde het programma van 'het basisonderwijs voor volwassenen' in totaal vier kursussen van elk vijf maanden. Taal, rekenen en algemene ontwikkeling werden de hoofdthema's. Wie het hele pakket heeft doorlopen, heeft een nivo dat vergelijkbaar is met bijna ons basisonderwijs. Hoe ziet een les in een kollektief eruit?

Wanneer we diskussiëren moeten we niet alleen tevreden zijn met het oppervlakkig bekijken van de huidige situatie.

De diskussie moet bijdragen aan een betere kennis en analyse van die situatie.

③ Cuando dialogamos no debemos contentarnos solamente con mirar la realidad.

④ El diálogo debe contribuir a conocer la realidad y a analizarla.

Zoals gezegd sluiten alle thema's aan bij de dagelijkse werkelijkheid in Nicaragua. Per les staan drie zaken centraal. Op de eerste plaats wordt gevraagd om aan de hand van een plaatje de werkelijkheid te analyseren. Met zijn allen wordt gepraat over bijvoorbeeld een afbeelding van een kind dat vlakbij een aantal varkens in een plas water speelt. Na vragen als: Wat zie je? Komt dat beeld je bekend voor? Is het goed zo of niet?, is de volgende stap die van het interpreteren van de situatie, meestal aan de hand van een tekst, waarbij in het geval van het voorbeeld het verband tussen stilstaand water en ziekteverwekkers wordt uitgelegd. Daarna wordt bekeken hoe de situatie veranderd kan worden en hoe jezelf in de eigen directe omgeving verbeteringen kan aanbrengen.

De media

Een belangrijke ondersteuning van het onderwijs aan volwassenen is het radioprogramma 'Voorwaarts'. De dagelijkse uitzendingen sluiten aan op de les en het thema dat in de kollektieven wordt behandeld. Er zijn speciale programma's voor de scholingsbijeenkomsten op zaterdag. De dagbladen 'Barricada' en 'El Nuevo Diario' dragen bij in de vorm van tekenstrips, waarin ondermeer het belang van gezondheid en hygiëne wordt uitgelegd. Want alles moet zoveel mogelijk voor iedereen toegankelijk worden.

Eenderde van de deelnemers aan het volwassenen onderwijs zijn kinderen van acht tot veertien jaar. Het onderwijs is immers bedoeld voor mensen die overdag werken en 's avonds de lessen volgen, dus ook kinderen die overdag kranten verkopen en schoenen poetsen.

Transport

Op zoek naar een alternatief

Nederland zonder fietsen kunnen we ons nauwelijks voorstellen. Ook al zijn er bij ons steeds meer vervoermiddelen ter beschikking gekomen, toch is de fiets er niet minder populair op geworden. Integendeel: de laatste jaren laten recordcijfers zien in de verkoop en heel wat landgenoten beschikken zelfs over twee fietsen, een voor naar het werk en een voor de vrije tijd. Die luxe kunnen velen van ons zich permitteren. Bovendien is het openbaar vervoer hier zó georganiseerd dat we niet alleen op de fiets zijn aangewezen.

Gebrek aan vervoer

In een ontwikkelingsland als Nicaragua ligt dat wel even anders. Terwijl in Europese hoofdsteden als Parijs en Londen slechts een kwart van de bevolking de bus, tram of metro neemt, maakt in de hoofdstad van Nicaragua bijna driekwart gebruik van het openbaar vervoer. Juist de bevolkingsgroepen met weinig inkomen zijn erop aangewezen.

Na de overwinning werd de vraag gesteld hoe het vervoer op zo kort mogelijke termijn kon worden verbeterd en toegankelijk gemaakt voor het overgrote deel van de bevolking. Het transport was volledig in handen van partikulieren, het materiaal stokoud en volkomen ontoereikend. Aan planning en organisatie had de overheid tot dan toe niets gedaan. Met dit panorama voor ogen werden er diverse maatregelen getroffen. Er werd een staatsonneming opgericht, ENABUS, voorlopig met vervoersdiensten in Managua en andere grote steden. In totaal werden vierhonderd bussen gekocht. Er kwamen koöperaties van partikuliere buseigenaren. Een subsidiesysteem maakte het mogelijk om het stadstarief te bevriezen op een cordoba (f0,10) per rit. Op de interlokale trajekten werd een vast tarief per kilometer vastgesteld. De nieuwe bussen brachten enige verlichting. Op de spitsuren kon men echter het aantal passagiers nog steeds niet aan. Daarom werd

Ontdek je plekje

Om vijf uur 's morgens begint het te dagen in het dorp. Ik spoed me naar het marktplein. Vandaar vertrekt de bus naar Managua.

Er staat al een rij, zo'n tien mensen met drie keer zoveel pakken en zakken. Ik sluit achteraan in de rij en vraag na een tijdje voor alle zekerheid aan mijn buurvrouw.

"Staan deze mensen te wachten op het busje naar Managua?". Ik wijs naar de rij.

"Ja", knikt ze, "het moet zo komen".

"Maar een plekkie hebben we tenminste", zeg ik tevreden, terwijl ik de lengte van de rij schat.

"Hoe zo?", vraagt ze. "Die rij zegt niks, hoor. Wie het hardste loopt, die zit".

Op hetzelfde moment komt een piepklein busje de hoek om. Ik verbaas me niet meer.....

uiteindelijk voor een unieke maatregel gekozen: de invoering van wisselende werktijden. Bouwvakkers, scholieren, ambtenaren en bankpersoneel gaan sinds maart 1982 op verschillende uren aan de slag. Daardoor is zowel in de ochtend als in de avond de vraag naar vervoer gespreid.

Blijvende problemen

De omstandigheden waaronder het vervoerssysteem moet functioneren blijven uiterst moeilijk. Gebrek aan garages en monteurs voor het onderhoud, het gebrek aan reserveonderdelen, de economische boycot en het gebrek aan dollars, zorgt voor een situatie waarin soms wel de helft van het aantal bussen onbruikbaar is. Uitbreiding van het aantal routes is broodnodig maar vooralsnog niet mogelijk. Zowel in de stad als op het platteland worden lang niet alle uithoeken aangedaan omdat een adequaat wegennet ontbreekt terwijl juist daar de mensen wonen zonder enig vervoer en met weinig geld.

Het verlies van vele uren ten gevolge van een slecht functionerend vervoer kan men zich gewoon niet permitteren. Naast een optimaal benutte werkdag vereist de wederopbouw van het land een actieve deelname van de bevolking. In de dagelijkse praktijk betekent dat: na het werk, in wat wij 'vrije tijd' noemen, op pad gaan naar bijvoorbeeld een bijeenkomst van het wijkcomitee, een cursus van de vakbond, een les in het volwassenen- onderwijs. Kun je in de stad 's avonds nog een bus nemen of meeliften met een vrachtwagentje, op het platteland vormt het gebrek aan vervoer een obstakel om al deze taken te vervullen.

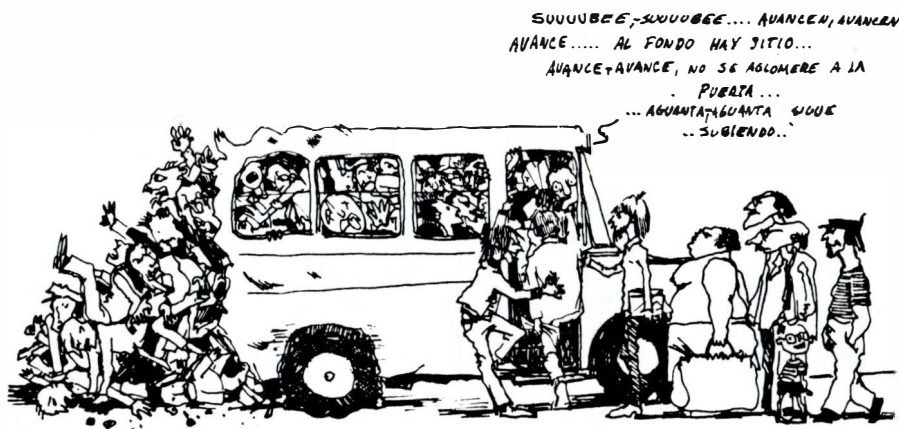
4-LA SEMANA COMICA

Een alternatief vervoermiddel

Het is niet verwonderlijk dat men in Nicaragua bij het zoeken naar oplossingen op korte termijn van het vervoersprobleem op het platteland op zoek is gegaan naar alternatieven. In het algemeen zien we in ontwikkelingslanden een wegenpatroon met de volgende kenmerken: Vanuit een 'centrale', dat wil zeggen een dorp of stad, lopen de wegen in een stervormig patroon zo rechtstreeks mogelijk naar de dorpen in de omgeving. Maar tussen die dorpen zelf ontbreken in het algemeen goede wegen. Het wegenpatroon bepaalt de manier waarop bijvoorbeeld het overheidsapparaat is georganiseerd. Alles is gekonsentreerd in de 'centrale' en loopt via die 'centrale', hetgeen tijdrovend is en weinig efficiënt.

Een fiets zou deze structuur kunnen doorbreken, vooral omdat de wegen tussen de dorpen onderling voor voertuigen met twee wielen wél toegankelijk zijn.

Fietsen in Nicaragua

Een reportage

Op het ministerie

"Het vervoer is één van de steeds terugkerende problemen voor de regionale begeleiding en de promotoren", zo stelt Luisamanda die op het ministerie van onderwijs werkt. "We hebben wel een aantal vervoermiddelen: een ezel, een enkele jeep, een bromfiets. Fietsen zijn er bijna niet. Ze zouden heel

geschikt zijn voor ondermeer de vlakke kustgebieden en ook goedkoper dan de andere vervoermiddelen die we nu in gebruik hebben. Op dit moment hebben we de beschikking over zo'n 300 ezels, 20 motoren en 13 auto's. Dat is alles. Hiermee moeten de gemeentelijke teams en de promotoren de klasjes regelmatig bezoeken en van materiaal voorzien. Natuurlijk kan niet overal de fiets gebruikt worden. Waar het niet mogelijk is, zoals in bergachtige streken en op onbegaanbare wegen, blijft het vervoer zoals het nu is: per ezel, per jeep, motorfiets, maar meestal te voet".

De fietsenwinkel

Het fietsencentrum Imcosa is een moderne winkel waar complete fietsen en onderdelen worden verkocht. Alles is nieuw. De banden en velgen zijn geïmporteerd uit het buitenland. In Nicaragua worden geen fietsen gemaakt. De

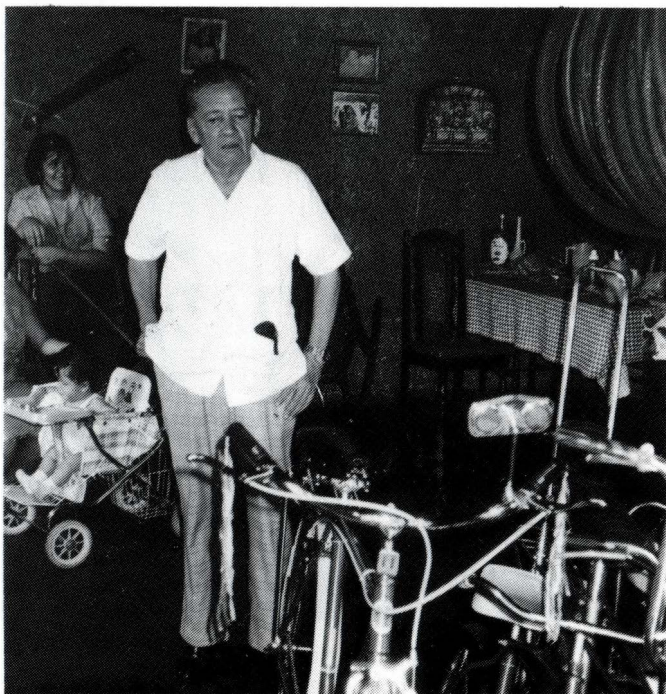
gangbare merken zijn Raleigh en Atlas uit Engeland, Benotto uit Italië en Condor uit Taiwan. Een nieuwe fiets kost al snel f1000,-. Fietsen sturen uit Nederland is de helft goedkoper, terwijl de onderdelen eenvoudig onderling uitwisselbaar zijn.

Mijn handeltje

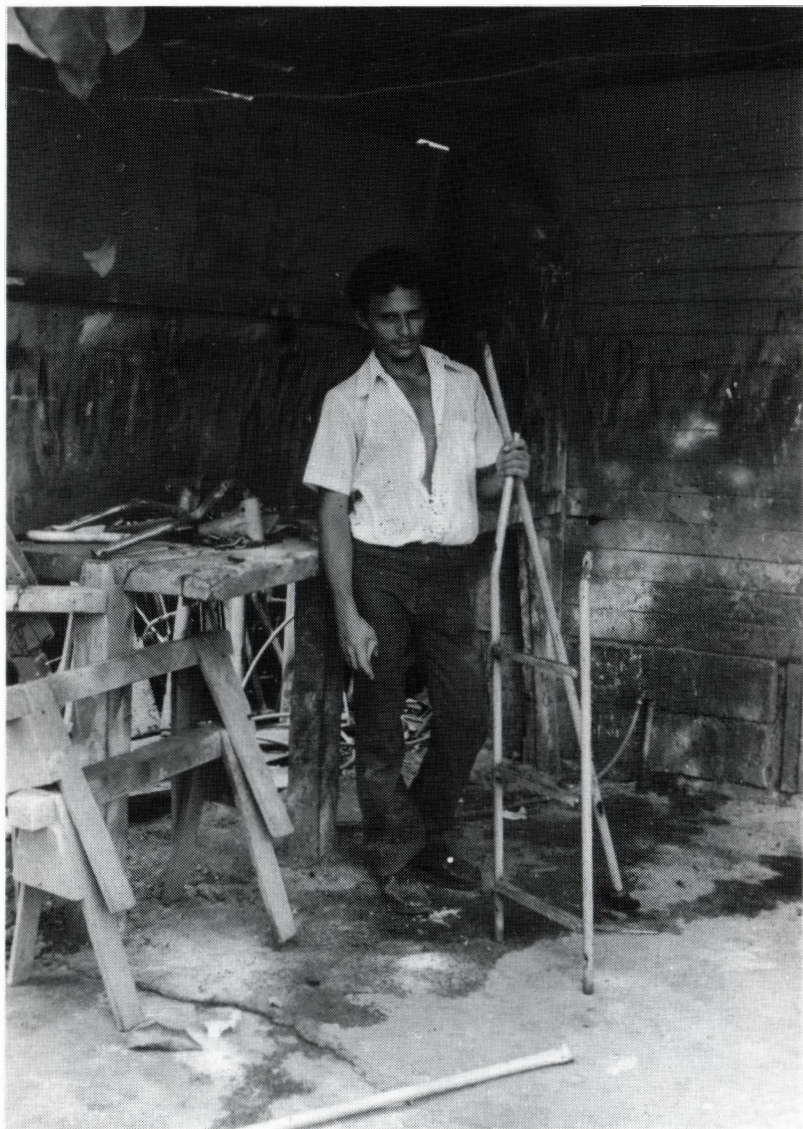
'Mi pequeño negocio', m'n handeltje.
Geen reparatie van fietsen, maar verkoop van onderdelen en 'nieuwe fietsen', samengesteld uit onderdelen van alle beschikbare merken. Op de voorgrond poseert de eigenaar. Op de achtergrond de rest van de familie en het 'laatste avondmaal' boven de eettafel.
Geen scheiding van wonen en werk, maar de winkel in de huiskamer.

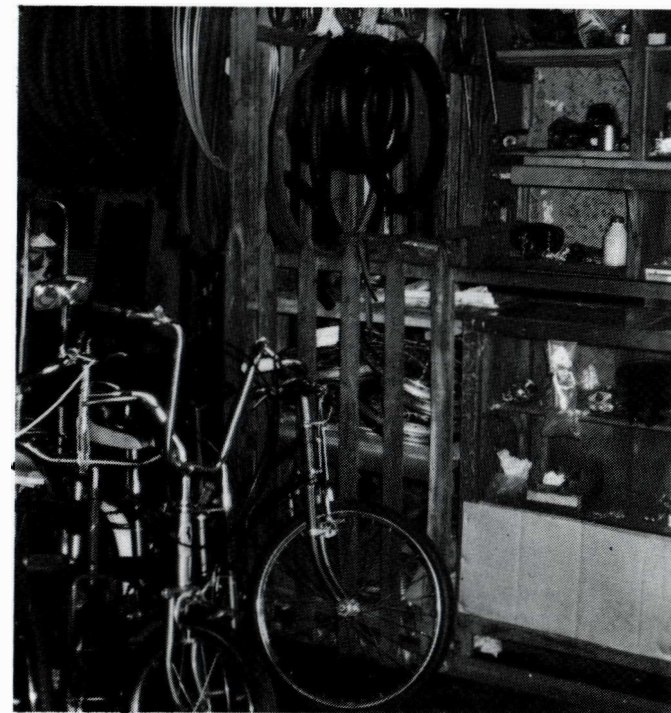
De werkplaats

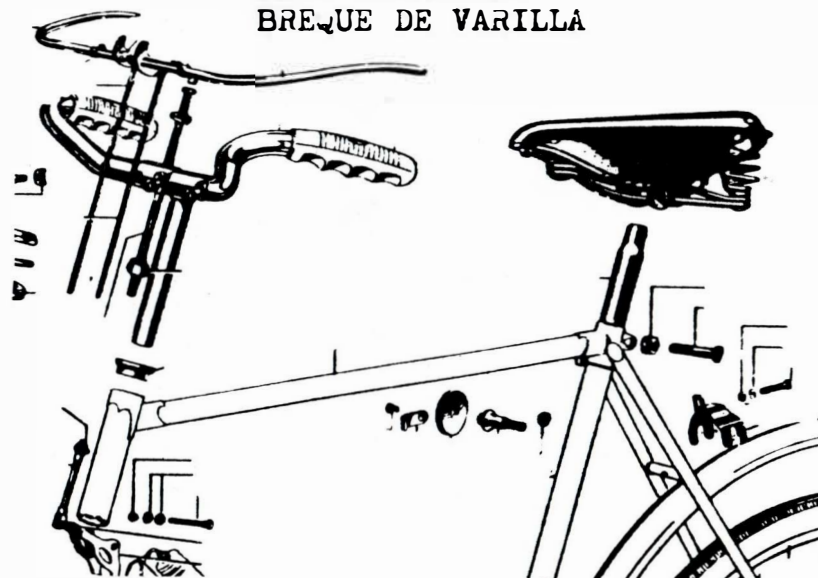
Het is een ruim houten huis, maar de eigenaar heeft een flink stuk van de openbare weg bij zijn handel getrokken. Het trottoir staat vol met fietsen van ondefiniërbare samenstelling en sommige fietsen zijn volledig eigenhandig gekonstrueerd.

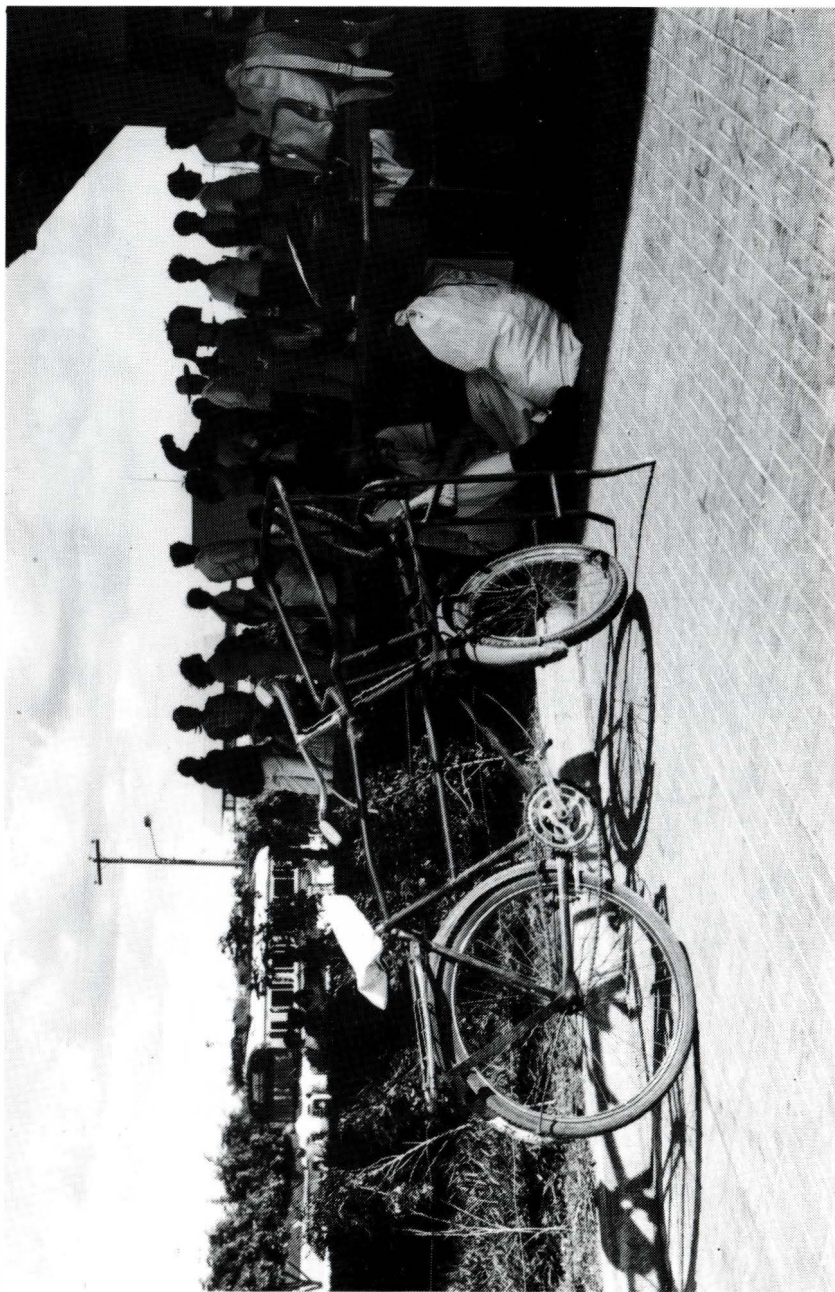

De monteur schuurt de stangen van een oude trapladder om er een fietsframe van te maken. Recycling uit noodzaak en fietsen die weer een tijdje meegaan.

PARA BICICLETA
BREQUE DE VARILLA

Een transportfiets

NA BAKKIES 'FIETSEN VOOR NICARAGUA'

Dit jaar voert het Nicaragua komitee Nederland in samenwerking met de ENFB (Echte Nederlandse Fietserbond) de actie „Fietsen voor Nicaragua“. Het doel van deze actie is geld in te zamelen voor fietsen voor begeleiders van groepjes, die in hun vrije tijd les krijgen. Dit volksonderwijs is een vervolg op de alfabetiseringscampagne, die in 1979-1980 werd gevoerd. Het Nicaragua komitee steunde via landelijke acties eerst de alfabetisering en daarna – in 1981/1982 – het vervolg daarop in de vorm van het „boekenproject“. Deze boekenactie waarin geld werd ingezameld voor kleine bibliotheekjes in heel Nicaragua werd afgesloten in juli 1982.

Inmiddels was toen door het komitee al een noodhulpactie gestart ten bate van de slachtoffers van enorme overstromingen die het land in het voorjaar teisterden. In november werd opnieuw een korte, maar krachtige actie gevoerd voor bakkies voor Nicaragua! Deze zendertjes moeten een betere communicatie in het Noorden van het land mogelijk maken en daarmee o.a. de effecten beperken van de acties van contra-revolutionaire groeperingen, die vanuit Honduras het land binnenvallen.

Nu willen we de draad weer oppakken en via het fietsenproject opnieuw het vormingsproces van de Nicaraguaanse bevolking ondersteunen, dat zo belangrijk is voor een werkelijke democratie. Voor de aankoop en het vervoer van één fiets is f 500.- nodig. De fietsen stellen de begeleiders van het volksonderwijs in staat de groepjes regelmatig van nieuw materiaal te voorzien en te helpen bij problemen.

FIETSEN VOOR NICARAGUA GIRO 35.801.63

t.n.v. Nicaragua komitee Nederland
v. Speykstraat 21
Utrecht o.v.v. „fietsen“
voor meer informatie: 030-718163.

De aanvraag

"Sinds de tijd van de grote alfabetiseringskampagne, hebben wij te kampen met het probleem van vervoer. Het is misschien wel een van de moeilijkste om op te lossen. De redenen : het gebrek aan vervoermiddelen en de brandstofprijzen, factoren waar wij geen invloed op hebben. Nicaragua heeft een goed systeem van wegen, maar vooral in de bergachtige gebieden zijn er te weinig goede wegen. Daar zijn het lastdieren die de materialen naar de klassen van het volwassenenonderwijs moeten brengen. Omdat we er daarvan te weinig hebben, komt uiteindelijk veel meer op mensen die per voet, het materiaal moeten vervoeren. We hebben voertuigen nodig die weinig of geen benzine of dieselolie gebruiken.

Omdat het volwassenen-onderwijs, ook wel volksonderwijs genoemd, uitgevoerd wordt door vrijwilligers met weinig scholing en pedagogische middelen, hebben zij een voortdurende supervisie nodig van onze instructeurs. Voor deze laatste vragen wij de vervoermiddelen aan. Er zijn diverse streken in ons land waar men door de gesteldheid van de wegen en de afstand tussen de dorpen, gebruik zou kunnen maken van een fiets als middel van vervoer. De fiets voldoet aan enkele voorwaarden die gunstig zijn voor de economische situatie van een land in wederopbouw, zoals : lage onderhoudskosten, geen brandstofverbruik en de mogelijkheid om op plaatsen te komen die niet bereikbaar zijn voor een vervoermiddel met meer dan twee wielen. Hierbij dienen wij bij U het verzoek in om te helpen de beschikking te krijgen over honderdvijftig fietsen. Deze zullen worden verdeeld over de diverse gemeenten. We zouden graag fietsen hebben van merken die in ons land verkrijgbaar zijn of van merken waarvan de onderdelen niet al te veel afwijken van de gangbare fietsen alhier, zodat een lange levensduur van onze kant gegarandeerd kan worden."

De aktie

Landelijk wordt de aktie 'Fietsen voor Nicaragua' gekoördineerd door het Nicaragua Komitee Nederland en de Echte Nederlandse Fietzersbond (ENFB). Het is de bedoeling dat het initiatief plaatselijk wordt uitgewerkt. Hopelijk zullen in vele steden en dorpen aktiegroepen gevormd worden uit diverse organisaties. Denk maar aan de plaatselijke afdelingen van het Nicaragua Komitee en de ENFB, de Wereldwinkels, natuurvrienden, scholen, vakbonden en politieke partijen.

Regelmatig verschijnen in de belangrijkste kranten advertenties die de stand van de binnengekomen giften aangeven en het publiek oproepen om geld te storten en actief te worden. Er zijn kontakten met radio en t.v. om door middel van deze media de publiciteit rondom deze aktie te ondersteunen.

Naast de landelijke hoogtepunten - een nationale fietsdag rond Rotterdam, een tussenstand op de vierde verjaardag van de overwinning in Nicaragua, moet deze aktie het vooral hebben van plaatselijke initiatieven.

Enkele suggesties:

- + organiseer een voorlichtingsavond over 'fietsen voor Nicaragua'. Mogelijke punten op het programma: een spreker over de aktie, een diaserie, een plaatselijke muziekgroep.
- + organiseer een fietsenrally in de omgeving. Dit kan een sponsortocht worden waarbij bekenden en vriendinnen/vrienden per gereden kilometer een bepaald bedrag uitbetalen.
- + hou een rommelmarkt of fancy fair.
- + schrijf een stukje voor de plaatselijke kranten en vergeet daarbij de huis-aan-huis-bladen niet.

Literatuur

Algemeen:

J.J. Theunissen en A. Steenhuis (red.):
'Revolutie en Realisme'.

Onderwijs:

Nicaragua Komitee Nederland:
'Alfabetisering in Nicaragua', de 2e bevrij-
dingsoorlog'.
'Onderwijs in Nicaragua' (vervolg).

Gezondheidszorg:

Nicaragua Komitee Nederland:
'Een jaar gezondheidszorg in Nicaragua'.
'Nicaragua: gezondheid voor allen.

Vrouwen:

Margaret Randall:
'Een vrouw in de revolutie'.

Kerk:

Ikvos/Solidaridad/Nicaragua Komitee Ned.:
'Dankzij God en de revolutie'.

Huisvesting en wijkkomitees:

Nicaragua Komitee Nederland:
'Wonen in Nicaragua'.

Nicaragua Komitee Amsterdam:
'Managua, hoofdstad van Nicaragua'.

Informatie

Nicaragua Komitee Nederland
Van Speijkstraat 21
3572 XB Utrecht. tel: 030-718163

Echte Nederlandse Fietzersbond
Postbus 2150
3440 DD Woerden. tel: 03480-16250